

РЕШЕНИЕ

№ 1367

гр. Велико Търново, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ**

при участието на секретаря **ИВАНКА Д. ТРИФОНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ** Гражданско дело
№ 20224110101467 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Д. С. Ц., в която се излагат твърдения, че на 30.09.2016г. между него и ответника е възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът е назначен на длъжността *. Изтъква се, че на * при изпълнение на трудовите си задължения той е управлявал притежавания от работодателя товарен автомобил *****е претърпял пътнотранспортно произшествие, в резултат на което е получил травматични увреждания, изразяващи се във фрактура на гръбначен прешлен и мозъчно сътресение. Ищецът твърди, че уврежданията са наложили болнично и домашно лечение като са го направили неработоспособен. Изтъква, че от причинените увреждания и възстановителен процес е претърпял болки, стрес и неудобства, които продължават и към настоящия момент. Навеждат се твърдения, че уврежданията са резултат от трудова злополука, поради което работодателят следва да покрие причинените неимуществени вреди. С оглед гореизложеното се отправя искане до съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100000 лв., ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане на задължението, както и направените по делото разноски.

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК представя отговор, в който оспорва предявения иск. Признава съществуването на трудово правоотношение с ищеца и възникналата при изпълнение на служебните му задължения трудова злополука. Оспорва твърденията за претърпени вреди и техния размер. Заема становище, че работникът е допуснал груба небрежност като е допринесъл за настъпване на злополуката като при управление на

служебния товарен автомобил е нарушил правилата за движение по ЗДвП и е станал причина за пътнотранспортното произшествие, за което е признат за виновен *. С оглед гореизложеното, отправя искане за отхвърляне на предявените иски и за присъждане на направените по делото разноски. Заема се становище, че с виновното си поведение ищецът е причинил значителни материални щети на автомобила на работодателя, правещи го негоден за ползване по предназначение като се отправя искане за осъждането да заплати обезщетение за имуществени вреди в размер на 8112 лв., както и направените по делото разноски.

Ответникът по насрещния иск, в срока по чл. 131 от ГПК представя отговор, в който изтъква, че го оспорва само по размер.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предмет на делото са първоначален иск по чл. 200 от КТ и насрещен иск по чл. 203, ал. 2 от КТ.

От събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

На 01.12.2016г. е сключен трудов договор, по силата на който Д. Ц. е назначен на длъжността *. Съгласно длъжностната характеристика той имал задължения да извършва товаро-разтоварни работи както и да пренася инвентар и материали. На *ищецът потеглил от складовата база в * с притежавания от работодателя товарен автомобил *. След извършване на доставката той отпътувал за с*като * *, при движение със скорост от 71 км/ч в пътен участък със завой и наклон на спускане, при условия на мокра и хлъзгава пътна настилка, изгубил контрол над товарния автомобил и навлязъл в лентата за насрещно движение, където реализирал пътнотранспортно произшествие с движещия се по нея лек автомобил *. От удара са причинени материални щети на автомобила на работодателя, който станал негоден за използване по предназначение. От заключението на изготвената съдебно-оценъчна експертиза се установява, че пазарната стойност на превозното средство към момента на инцидента е била 8112 лв. От произшествието Д. Ц. получил фрактура на 12-ти гръден прешлен и мозъчно сътресение, а пътуващите в лекия автомобил *****.

Уврежданията наложили болничното лечение на ищеца за периода от 01.10.2020г. до 20.11.2020г., при което е извършена операция за поставяне на метална стабилизация на прешлена. След изписването от болничното заведение той не можел самостоятелно да ходи като от извършените рехабилитационни процедури за времето от 20.11.2020г. до 25.05.2022г. последвало минимално подобрене в активния обем на движение на долните крайници. С решение на ТЕЛК от 20.09.2021г. на Д. Ц. са определени 100 % трайна неработоспособност с чужда помощ. Паралелно с рехабилитацията ищецът продължил домашното си лечение, което било съпроводено с болки, с ограничение на движението му и с необходимост да бъде подпомаган в ежедневието си от свои близки. Продължителното обездвижване и липсата на пълно възстановяване на двигателните функции на долните крайници довели до влошаване и на психоемоционалното състояние на Д. Ц.. Той станал раздразнителен, не можел да спи, отказвал да се храни, често плачел и искал да сложи край

на живота си. От заключението на изготвената съдебно-медицинска експертиза се установява, че полученото увреждане е резултат от силно прегъване на гръбнака в долния гръден отдел, което може да се осъществи при пътнотранспортно произшествие. Вещото лице е установило, че възстановителният период от травмата е продължителен - около 22 месеца и е съпроводен с болки със значителен интензитет. При преглед е констатирано, че ищецът не се е възстановил напълно с оглед постравматичната долна вяла парапареза с голям двигателен дефицит в долните крайници. Според вещото лице с оглед характера на увреждането, изминалия период на лечение и настъпилите минимални подобрения, установеният двигателен дефицит ще остане с постоянен характер като за в бъдеще Д. Ц. ще продължи да изпитва болки и страдания и ще има нужда от чужда помощ. За инцидента е извършено разследване от съответното ТП на НОИ, в резултат на което с разпореждане от 16.11.2020г., на основание чл. 60, ал. 1 от КСО, злополуката е приета за трудова. Образувано е и досъдебно производство като със споразумение *, *****.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

На *между страните е съществувало трудово правоотношение като по време на работа, ищецът е претърпял трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. Злополуката е довела до увреждане на здравето му и е предизвикала трайна неработоспособност като е приета за трудова по предвидения в закона ред. С оглед на това и на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, за ответника е възникнало задължение да обезщети работника за претърпените от злополуката вреди. От пътния инцидент ищецът е претърпял неимуществени вреди свързани с увреждане на здравето, изразяващо се в лека телесна повреда в областта на главата и тежка телесна повреда в областта на долните крайници, които са го направили трайно неработоспособен. Уврежданията са съпроводени със значителни болки и страдания, които продължават и към настоящия момент, както и с пълна загуба на възможността за свободно придвижване в пространството с оглед постравматичната парапареза с голям двигателен дефицит в долните крайници. Това трайно е променило начина на живот на ищеца, който следва да търпи неудобствата да бъде подпомаган в ежедневието си от трети лица. Той е изживял и силен стрес от инцидента, който е породил значителни и трайни нарушения на психоемоционалното му състояние след осъзнаване на пожизнения характер на загубата на двигателна активност. Поради това, съдът след като съобрази характера и интензитета на увреждането, начинът и обстоятелствата при които то е получено, продължителността на оздравителния период, трайната загуба на трудоспособност и отражението върху начина на живот на увреденото лице, предвид постоянния двигателен дефицит в долните крайници, болките при натоварването им и пожизнената необходимост от чужда помощ, с оглед разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, намира че обезщетението за претърпени неимуществени вреди за сумата от 120000 лв. е справедливо.

Отговорността на работодателя за причинените от злополуката вреди не следва да се изключва по аргумент от чл. 201, ал. 1 от КТ и чл. 300 от ГПК, тъй като съгласно споразумението по наказателното дело увреждането е причинено от работника по непредпазливост. Определеното обезщетение, обаче следва да се намали, на основание чл.

201, ал. 2 от КТ, съобразно приноса на ищеца за настъпване на вредите. Следва да се посочи, че не всяко нарушение на правилата за безопасност на труда представлява груба небрежност, а само това което е в пряка причинна връзка с настъпване на увреждането и при което работникът не е положил грижа, която и най-небрежният не би положил в подобна обстановка. Освен това, грубата небрежност се преценява според броя и тежестта на нарушенията на трудовата дисциплина. В разглеждания случай е извършено нарушение на трудовите задължения от страна на ищеца, изразяващо се в неизпълнение на правилата за движение по ЗДвП, които са пряко свързани с безопасното изпълнение на трудова му функция да пренася инвентар и материали, включително и като шофьор на товарен автомобил. При управление на автомобила в населено място той не е съобразил скоростта си на движение с конкретната пътна обстановка, в резултат на което е създал опасност за движещия се в пътната лента за насрещно движение лек автомобил *. В разглеждания случай ищецът е имал ясна представа за естеството на извършваната от него работа и свързаните с нея рискове за живота и здравето му при неспазване на правилата за движение по пътищата, но въпреки това в конкретната пътна ситуация е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на вредите като е пренебрегнал полагането на дължимата грижа при изпълнение на трудовите си задължения, каквато и най-небрежният би положил в подобна ситуация. Гореизложените обстоятелства обосновават намаляване на обезщетението с 60 %. Поради това и на основание чл. 201, ал. 2 от КТ определеното обезщетение за неимуществени вреди от 120000 лв. следва да бъде намалено със 72000 лв. С оглед гореизложеното, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение в размер на 48000 лв., ведно със законната лихва от датата на увреждането – 01.10.2020г. до окончателното изплащане на задължението, като искът по чл. 200 от КТ в частта за разликата от 48000 лв. до 100000 лв. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

При изпълнение на трудовите си задължения ищецът е причинил вреди на ответника тъй като от произшествието управляваният от него автомобил е станал негоден за използване по предназначение. Вредите са в резултат на престъпление по *, което е довело до възникване на правото на работодателя, на основание чл. 203, ал. 2 от КТ, да реализира пълната имуществена отговорност на работника като претендира заплащането на обезщетение за всички причинени вреди, които са пряка и непосредствена последица от неправомерното му поведение. В разглеждания случай стойността на увреденото имущество на работодателя е 8112 лв. като насрещния иск за заплащане на обезщетение от работника в този размер е основателен и следва да бъде уважен.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 906,27 лв., представляващи направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът следва да заплати на ответника сумата от 574,48 лв., представляващи направени по делото разноски за държавна такса и за възнаграждение на вещо лице.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да заплати в полза на Великотърновския районен съд сумата от 1920 лв., представляваща дължимата държавна

такса за уважения иск по чл. 200 от КТ както и 192 лв. за възнаграждение на вещо лице.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

Осъжда *, на основание чл. 200 от КТ, да заплати на Д. С. Ц. с ЕГН: ***** *, сумата от 48000 лв. /четиридесет и осем хиляди лева/ - главница, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от трудова злополука, настъпила при пътнотранспортно произшествие на *, ведно със законната лихва считано от 01.10.2020г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 906,27 лв. /деветстотин и шест лева и двадесет и седем стотинки/, представляваща направени по делото разноски, като отхвърля предявения иск в частта за разликата от 48000 лв. до 100000 лв.

Осъжда Д. С. Ц. с ЕГН: ***** *, на основание чл. 203, ал. 2 от КТ, вр. чл. 45 от ЗЗД, да заплати на *, сумата от 8112 лв. /осем хиляди сто и дванадесет лева/ - главница, представляваща обезщетение за причинени по време на работа вреди на товарен автомобил „* в резултат на пътнотранспортно произшествие *, както и сумата от 574,48 лв. /петстотин седемдесет и четири лева и четиридесет и осем стотинки/, представляваща направени по делото разноски.

Осъжда *, да заплати в полза на Великотърновския районен съд, сумите от 1920 лв. /хиляда деветстотин и двадесет лева/, представляваща държавна такса за уважения иск по чл. 200 от КТ, 192 лв. /сто деветдесет и два лева/ за разноски за възнаграждения на вещо лице, както и 5 лв. /пет лева/ в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____